

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه
۳۱ اکتوبر ۲۰۲۱

یونس نگاه

آیا تیم کریکت، ملی است؟

چند روز است در مورد کریکت مطالعه می‌کنم. به این می‌اندیشم که رابطه کریکت با سیاست و فرهنگ چیست؟ کریکت از گذشته استعماری، قومیت، ملت‌سازی و وضعیت طبقاتی جامعه برای ما چه می‌گوید؟ خوشبختانه هندی‌ها درین زمینه تحقیق و نوشته زیاد دارند. اگر توانستم در یک نوشته مفصل نتیجه جست و جویم را با شما شریک می‌کنم. اما اینجا کوتاه در مورد این‌که چرا تیم کریکت ملی است، تبصره‌ای می‌کنم. تیم‌های ملی چون کریکت، فوتبال و دیگر ورزش‌های تیمی باید فراگیر باشند. هرچه در ترکیب این تیم‌ها مناطق مختلف کشور بازیکن داشته باشند به همان اندازه مقبولیت بیشتر در میان ساکنان کشور پیدا می‌کنند. اما ملی بودن لزوماً نیازمند همه‌شمولی نیست. به هر دلیلی اگر یک تیم ترکیب فراقومی نداشته باشد، اما در میدان ملی بدرخشد باید از آن استقبال کرد و آن را ملی دانست. اگر فرضاً روزی قرصک پنجشیر در یک مسابقه فرهنگی بین‌المللی اشتراک کند، آیا کارشان ملی است یا قومی؟ اگر دمیوره هزاره در فستیوالی با بیرق افغانستان اشتراک کند، برد و باختش به همه افغان‌ها ارتباط می‌گیرد یا تنها به هزاره‌ها؟ آیا اگر روزی بزرگشی شمال در بازی‌های آسیای میانه قهرمان شود، می‌توان بردشان را در سطح ملی جشن گرفت یا خیر؟ قهرمانی نیک‌پا چطور، آیا او مستحق استقبال ملی بود یا قومی؟ من نیک‌پا را مستحق استقبال در سراسر کشور می‌دانستم و مدالش را افتخار تمام افغان‌ها. باید ظرفیت دید ملی را در خود بپروریم و از تعصبات کور خود را نجات دهیم. کشور به آسانی عاری از بی‌عدالتی و تعصب نمی‌شود ولی شروع خوبش ازین‌جاست که تحصیل‌کردگان، سیاستمداران و رهبران سیاسی تمرین "ملی‌دین" کنند. اگر کسی در سیاست دولت‌ها و تبعیض در تمویل و حمایت فراسیون‌ها نقدی دارد آن‌را به‌موقع و در جای مناسب مطرح کنند و تقاص ظلم سیاستمداران را از بازیکنان نگیرند.

کسانی نوشته اند که کریکت میراث استعمار است و ما فارسی زبان‌ها یا خراسانیان هرگز به نمادهای استعماری سر خم نمی‌کنیم. در هندوستان اقلیت پارسی‌ها اولین گروه قومی-مذهبی بودند که تیم کریکت غیرانگلیس را ساختند. پارسی‌ها همان زرتشتیان فارسی‌زبان خراسانی هستند که بعد از هجوم اعراب به هند مهاجر شدند و آنجا یک اقلیت پرنفوذ و نخبه را تشکیل دادند. غیر پارسی‌ها نزدیک به نیم قرن بعد وارد میدان کریکت شدند. کریکت بازی استعماری نیست، همان‌طوری که ترن و موتر وسایل استعماری نیستند. قومیت هم به پذیرش بازی کریکت ارتباط ندارد، بلکه برای داشتن تیم کریکت محیط و ظرفیت جمعی نسبی لازم است.

در متنی که قرار است چند روز بعد با شما شریک کنم، درمورد سیاست و فرهنگ کریکت و تاریخچه آن در شبه قاره هند خواهم نوشت. فعلاً به این بسنده می‌کنم که تیم کریکت خود را قدر کنیم. در میدان‌های بین‌المللی هیچ‌کسی دی‌ان‌ای آنان را چک نمی‌کند و امتحان زبان و قومیت هم نمی‌گیرند. آنجا اینان فرزندان توانای کشور کوچکی‌اند که هیچ خبر خوش از آن نمی‌رسد. آنجا مردم حیران می‌مانند که از خاکستر آن ملک جنگ‌زده چطور چنین قوغ‌های درخشان می‌پرد! قوغ‌های‌تان را تشویق کنید و آفرین بگوئید، ای مردم خاکستر شده!